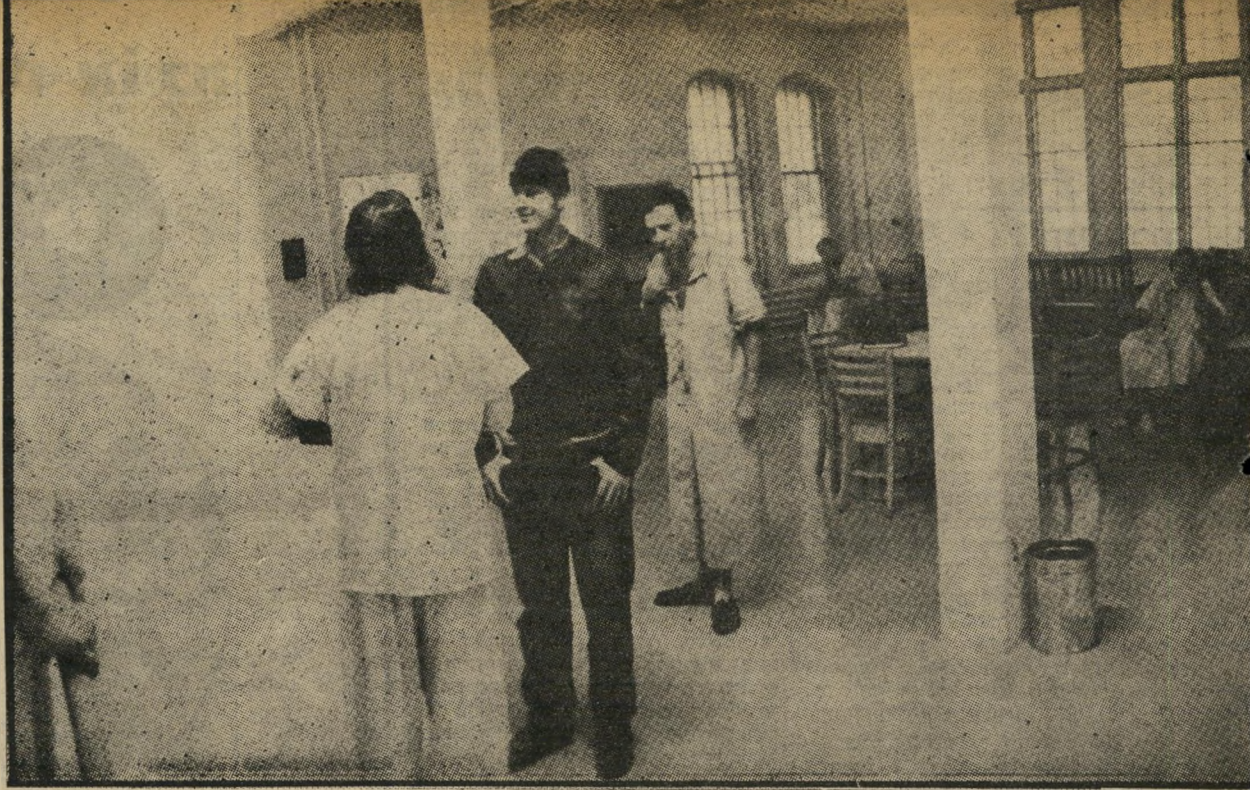

טיפול דומה בסוף הסרט), ומראהו של גושהבשר הרופף, אחרי כל זריקות ההר-פייה שקיבל, המודעווע גלים-גלים מכה אותו בהלם לא-חשמלי.

מי שראה את ניקולסון בזמן האסרטה, טוען שלא היה זה ניקולסון כמימים-ימימה. הליצן המוכר הסוחף אחריו את כולם, בדהן ולא-איכסתניק, נראה כאילו בפעם הראשונה דבקה גם בו המאקאבריות של הזמור ברט.

אלא שלניקולסון לא היה זמן רב לחרתר בכך. מקן הקוקיה תוא דהר היישר ל-9 ריצה חמסורי, מערבון עם מארלון בארנדו לצידו (פעם טען שיידרו ברונ דרו ומארלון בארנדו הם שני המתחרים היחידים שלו), והתפקידים הבאים מהכים בתור. "אני חושש שהקהל מתחיל לראות אותי יותר מדי", הוא אומר, ומבשר על תוכניותיו לצאת לחופשה.

מתקרח לא-נוצץ. ניקולסון נמצא כיום בשיא הצלחתו. יש אומרים כי אחרי השיא יכולה הדרך להוביל רק לכיוון אחד. למטה. ניקולסון עצמו מודע לבעייה: "אין דבר אחד שנותנים לך בעיר הזאת, בלי שיקחו אותו את-הריכך בחזרה." הוא אומר על הוליווד. אבל בינתיים אין כל סכנה לכך. למרות שהוא מקריה לא-זוהר, ומצפצף על היצונות (בציינה טאון הוא בילה את רוב הזמן כשתחבושת מכסת את אפו ומחצית פניו, ובשני גברים על נדוניה אחת נראה כמעט כמו מוקיון בקירקס), הוא מתווה עדיין הבחירה הטיבעית ביותר למי שזקוק לדמות של אינדיוידואליסט קיצוני, אדם המתעקש ללכת לפי דרכו ומחונן בערמה הדרושה כדי להשיג את מבוקשו. מורד המשתמש במימסד לצרכיו שלו. וזה, בעיקרו של דבר, לא רחוק ביותר מתפקידו בקן הקוקיה.

את ג'ק ניקולסון בחוך המוסד הסגור (בית-חולים באורגון)

המשוגעים היו שפויים. הסיבה פשוטה. מגיע לו אדם שקרא את כל סיפורת החובה על שיגעון ומשוגעים אל בית-המשוגעים של העיר סאלם, במדינת אורגון (שם מתרחשת עלילת סיפורו של קווי), וכל מה שנידמה לו כבורר ומובן-מאליו, מתמוטט לנוכח עיניו בתוך מיספר שבועות של מחקר וכמה חודשי צילומים.

משוגעים מהלכים בחצר והם נראים שפויים יותר מן הצוות שבא מן החוץ. בדיחה שהתהלכה אפילו בין אנשי ההס-רטה סיפרה, שבתום העבודה לא יותר להם עוד לצאת משם. אבל השפויים

התאותן בידע הבשרים (שיש בהתנהגותן משהו מן היחס של ניקולסון עצמו לגשים); הסמל הקשוח בפרט האחרון; המשכיל המשנה זהות בזהות גנובה וכמובן, ההצי-לחה הגדולה מכל, זו של קן הקוקיה.

התנ"ך של הביטניקים. סרט אחרון זה היה, מבחינה מסויימת, הפתעה לגבי ניקולסון. הוא קרא את סיפרו של קן קווי בשנות ה-60, כשהו היה מעין תנ"ך של דור הביטניקים, התפעל ממנו כמו כולם, אך עדיין לא העלה כלל בדעתו כי הוא-עצמו יגלם את מק'מרסי, הבריון האדמוני, המעמיד פני משוגע כדי

ניסיון א': "ידע הבשרים" הרוק התאותן

ההצצה הגדולה: "קן הקוקיה" ניקולסון מאקאברי

למראית-עין הללו, אחראים למעשי-אונס ולרציחות המוניות וכל זה אינו נראה כלל לעין. ניקולסון בילה לילות אחדים בין כותלי המוסד, ורצח הבוקר, בין השלוים האלה סביבו היתה מדי-פעם מיבחן חדש לעמידות העצבים שלו.

חלם לא-חשמלי. ועוד היה ניקולסון בטוח, שהלם חשמלי הוא שיטת-ריסוי שפסה מן העולם, משהו נושן המהווה עונש יותר מאשר טיפול (כל מי שראה את חיי טישפחה של קן לוי' קיבל אותו רושם). והנה, נכח כשחולה קיבל הלם כזה (מק'מרסי, הדמות שהוא מגלם, מקבל

שיעבירו אותו מן הכלא למוסד סגור, ומביא איתו לבית-המשוגעים רוח-הזוית מרדנית שהפכה, בעיני דור שלם, סמל הנון-קונפורמיות הנחנק בתוך העולם הר-מטורף של היום. דימויו של ניקולסון, ככרגש מפוכח (חוץ מהתפרצויות בודדות) בעל שליטה עצמית מושלמת, לא הלמה ביותר את התפקיד, אולם המפיק מייקל דאגלס (בנו של קירק, שקיבל מאביו את זכויות ההסרטה) ושותפו, שאול זאנץ, סברו אחרת. ומסתבר שצדקו, אם-כי, לגבי ניקולסון, היה הסרט אחת החוויות המדכי-אות ביותר של השנים האחרונות.

ניסיון ב': "הפרט האחרון" הסמל הקשוח

ניסיון ג': "ציינה-טאון" האינדיוידואליסט הקיצוני

ניסיון ד': "זהות גנובה" החשכיל-העיתונאי